

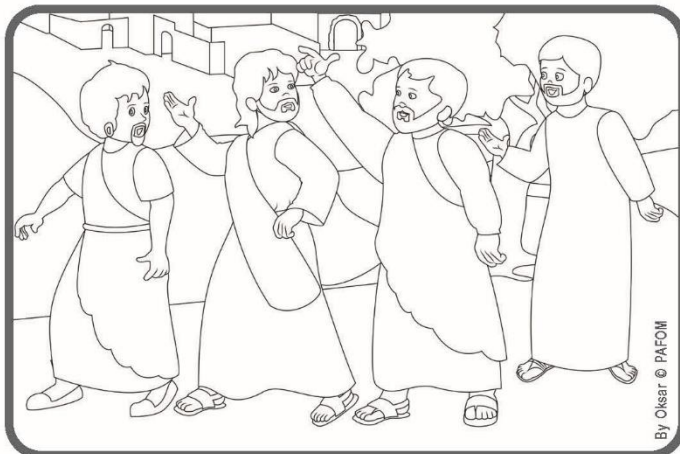
Kaip gera būti su Jėzumi!

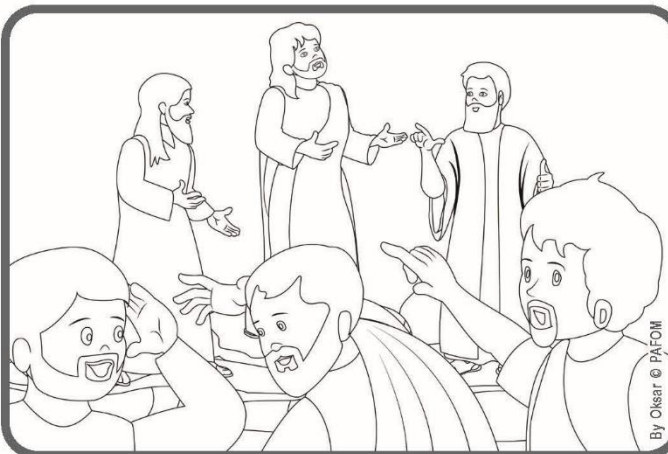
„Viešpatie, gera mums čia būti!“ (Mt 17, 4)

(2024 rugpjūtis, iš rugpjūčio 6 d., Atsimainymo šventės liturgijos)

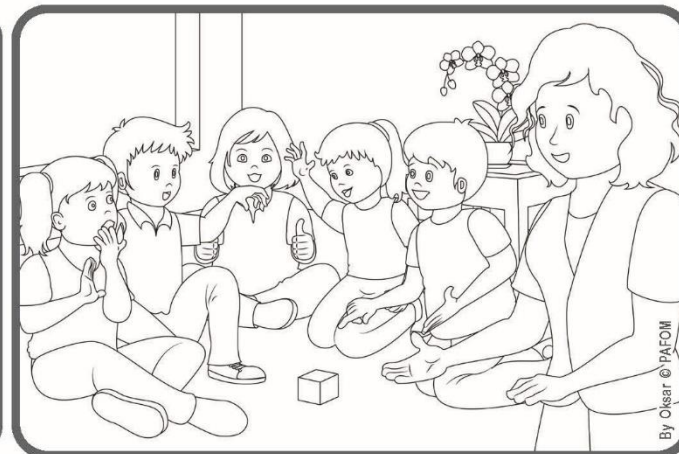
fokoliarų
judėjimas

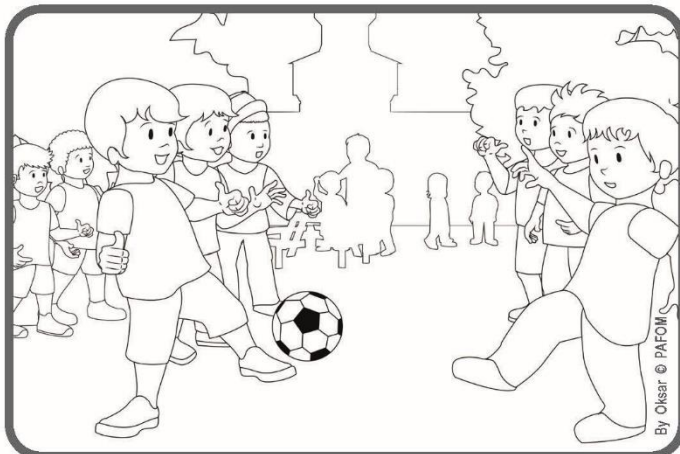
Jėzus dažnai kalbėjo savo apaštalams apie savo Tėvo Karalystę, iš kurios buvo atėjęs. Tačiau nebuvo lengva įsivaizduoti visko, ką jis norėjo pasakyti. Taigi, vieną dieną Jėzus nusivedė su savimi Petrą, Jokūbą ir Joną ant kalno.

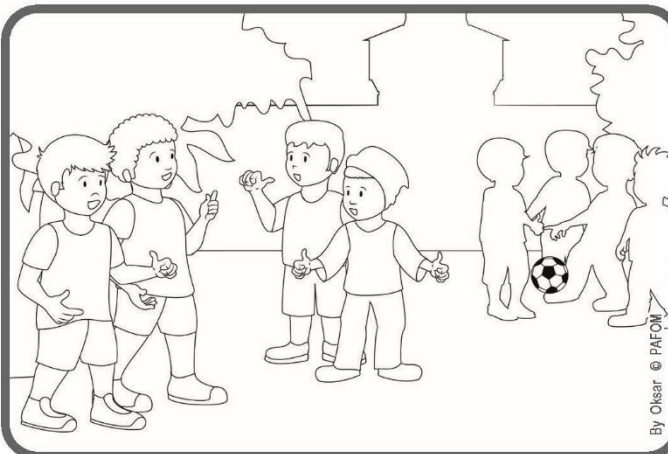
Kas gi nutiko? Jėzaus veidas spindėjo kaip saulė, o jo balti rūbai švytėjo. Pasirodė Mozė ir Elijas, kurie kalbėjosi su Juo. „Gera mums čia būti! – sušuko Petras. – Pastatysiu jums tris palapines!“

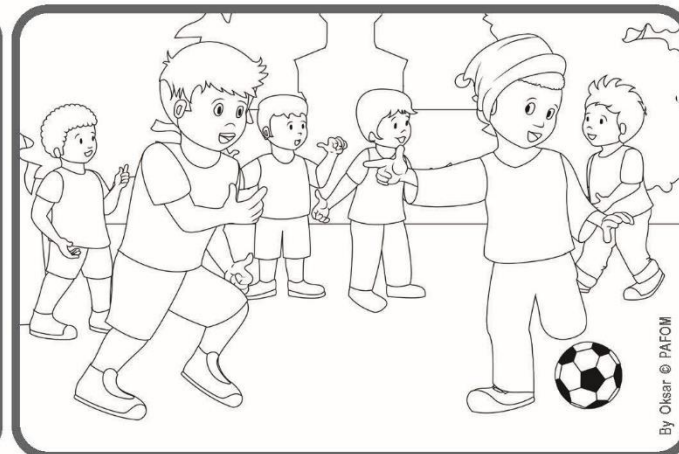
Taip nutinka ir mums, kai mylime kitus ir jaučiame Jėzaus buvimą tarp mūsų, mes niekur nenorime išeiti! Mylėdami nešime šią šviesą kitiems, kad Dievo Karalystė spindėtų visame pasaulyje!

Milano gen4 grupė ruošė savo susitikimą. Net ir žaisdami, jie stengėsi vienas kitam padėti, kad Jėzus visada galėtų būti jų tarpe. Buvo graži diena ir lauke buvo daug kitų vaikų, kurie žaidė grupelėse.

Tačiau du berniukai stovėjo atsiskyrę. Gen 4 liovėsi žaidę ir paklausė viens kito: „Kodėl mums jų nepasikvietus?“ Visi sutiko. Džulijus ir Filipas priėjo paklausė: „Gal žaisite su mumis?“

Jie buvo nedrąsūs, bet paskui priėjo. Juos patraukė tai, su kokia meile žaidžia gen 4. Džulijus tai matydamas paspyrė jiems kamuolį. Jie drauge linksmai žaidė ir nenorėjo liautis. Pabaigoje paklausė: „Ar galėsime rytoj sugrįžti?“